

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Panarion, Hoc Est, Arca Medica Variis Diuinæ Scriptvræ
priscorumq[ue] Patrvm Antidotis aduersus Animi morbos
instructa**

Busaeus, Johannes

Moguntiae, 1608

Voluntas propria.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54834](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-54834)

culum & piaculum omnibus praeiuit. Tunc siccato populo, vir reuerendus
fusa prece prostratum erexit. Qui mox integerrime sospitatus, ubi ante se
inimicum vidit, quasi aliquid amicissimum rogaturus, cum lacrymis veniam
petiuit, ruensq; in oscula eius, ad lacrymas & laudem Christi omnium corda
commouit.

VIDE V. Consuetudo praua. Detractio. Discordia. Gloria vana.
Immortificatio passionum. Impatientia in aduersis. Ira. Linguae
abusus. Maledictio. Obsinatio. Odium. Pusillanimitas. Superbia.
Tentatio. Tristitia.

VOLUNTAS PROPRIA.

Remedia contra volunt. propriam.

IREMEDIUM. Considera quid Spiritus sanctus de voluntate propria,
vel praua libertate, qua quis viuunt, vt liber, in diuinis scripturis
tradiderit. Primo autem eam reprehendit, apud Iob Prophetam, Iob. 12. 18.
dum ait. *Vir vanus in superbiam erigitur, & tanquam pullum onagri se
liberum natum putat.* Et apud Isaiam, *Ecce in die ieiunij vestri inuenitur* Isai. 58. 3.
voluntas vestra. quam reprobatur, inquit in eum locum B. Hierony-
mus, Apostolus Paulus in Epistola ad Ephesios ita scribens. *In qui-* Ephes. 2. 3.
bus, nempe peccatis, & nos omnes aliquando conuersati sumus in deside-
rijs carnis nostrae facientes voluntatem carnis, & cogitationum, & eramus
natura filij ire. Et apud Oseam, de quibusdam dicitur. *Reuersi sunt, vt* Ose. 7. 16.
essent absq; iugo. beatus Petrus quoq; haereticis tribuit praedicationem 1. Petr. 2. 18.
huius libertatis. *Inescant, inquit, homines per concupiscentias carnis vo-*
luptatibus, eos qui verè aufugerant eos, qui in errore conuersantur, dum illis
libertatem pollicentur cum ipsi serui sint corruptionis. De eadem liberta-
te loquens B. Paulus ait. *Cum enim serui essetis peccati, liberi fuistis insti-* Rom. 6. 19.
tia. *Quem ergo fructum habuistis tunc in illis, de quibus nunc erubescitis?*
2. hortatur, vt voluntatem Dei potius, quam nostram faciamus. Vnde Psal. 25. 4.
rex Dauid sic orat. *Vnam petij à Domino, hanc requiram, vt videam vo-* Psal. 29. 6.
luptatem Domini. Et quoniam vita in voluntate eius. Et iterum. *Doce-* Psa. 143. 10.
me facere voluntatem tuam. Et Salomon ait. *Voluntas eius in his, qui sim-* Prou. 11. 20.
pliciter ambulant. Et Christus docuit nos orare. *Fiat voluntas tua, sic-*
ut in caelo & in terra. Et Apostolus. *Nolite conformari huic saeculo sed re-* Matth. 6. 10.
formamini in nouitate sensus vestri, vt probetis, quae sit voluntas Dei bona, Rom. 12. 2.
& beneplacens, & perfecta. 3. hortatur, vt amemus disciplinam, qua-
lis solet esse patris in filium, magistri in discipulum, domini in seruum,

Bbbb & Magi-

& Magistratus in subditum. Ea enim consistit in eo, ut alienæ potius voluntati, licet dura imperentur, quam nostræ pareamus. Vnde Salomon. *Disciplinam Domini, fili mi ne abicias, nec desicias cum ab eo corripis. Quem enim diligit Dominus corripit, & quasi in filio complacet sibi.* Et Sapiens. *Disciplinam qui abicit infelix est.* Et Apostolus. *Fili mi, negligere disciplinam Domini, neque fatigeris, dum ab eo argueris, in disciplina perseverate. Tanquam filijs vobis offert se Deus; Quis enim filius, quem non corripit pater?* Et iterum. *Omnis anima potestatibus sublimioribus subiciat.* Et. *Obedite prepositis vestris, & subiaccete eis.*

II. REMED. Considera dicta SS. Patrum. Cyp. de habitu Virginitum. *Disciplina custos spei, retinaculum fidei, dux itineris salutaris, solumque nutrimentum bonæ indolis, magistra virtutis, facit in Christo manere semper, ac iugiter in Deo vivere, ad promissa caelestia, & diuina premia pervenire.*

Hanc sectari salubre est, & aduersari ac negligere lethale. Et alibi, in oratione Dominica addimus quoque, & dicimus *Fiat voluntas tua, sicut in celo & in terra, non ut DEVS faciat, quod vult, sed ut nos facere possimus, quod Deus vult.* Nam Deo quis obstitit, quo minus, quod velit, faciat? Sed quia nobis à diabolo obstititur, quo minus per omnia noster animus, atque actus Deo obsequatur, oramus & petimus, ut fiat in nobis voluntas Dei: quæ ut fiat in nobis, opus est Dei voluntate, id est, ope eius & protectione, quia nemo suis viribus fortis est, sed Dei indulgentia & misericordia tutus est. S. Basilius in regulis breuioribus monachorum. *Dictum est plerisque, in locis, quod in uniuersum uti propria voluntate, arbitrioque aliorum est à recta ratione. Similiter, quod maioris partis iudicio non stare, est contumacia & pernicia periculum incurere.* Et sermone de institutione monachorum. *Si quis spreto consilijs antistitis facere voluerit, quicquid collibitum sit, plus mali, quam boni faciet. Qui enim potestati resistit, Dei ordinationi resistit.* S. Hier. ad Rusticum monachum. *Omnis ordo Ecclesiasticus suis Rectoribus nititur, in natiuus gubernator. In domo vnus Dominus. In qua vnus grandi exercitus vnus signum expectatur. Et ne plura replicando fastidium legenti faciam, per hæc omnia ad illud tendit oratio, ut doceam te non tuo arbitrio dimittendum, sed debere vivere in monasterio sub vnus disciplina Patris.* Ioan. Cassianus de institut. renunciantium. *Senioris hæc erit sollicitudo & eruditio principalis, ut iuniorem doceat primitus suas vincere voluntates, quem studiosè in his ac diligenter exercens, hæc illi semper imperare de industria procurabit, quæ senserit animo eius esse contraria. Multis siquidem experimentis edocti, tradunt monachum & maximè iuniores, ne voluptatem quidem concupiscentiæ suæ refrenare posse, nisi prius mortificare per obedientiam suas didicerint voluntates.* Et in collatione Abbatis Ioseph. *Sciendum sane generaliter, illum partes agere fortiores, qui voluntati fratris suam subiicit*

Prou. 3. 17.

Sap. 3. 11.
Hebr. 12. 5.Rom. 13. 1.
Hebr. 13. 17.

Cyprian.

Id. de orat. Domin.

Basil. q. 223.

Rom. 13. 2.

Hieron. epist. 4.

Cass. lib. 4. c. 8.

Coll. 16. c. 23.

voluntatem, quam cum qui in defendendis suis definitionibus ac tenendis pertinacior inuenitur. *Maia* Abbas de perfectione. *Aperiendi sunt mentis oculi, ut nos ipsi cognoscamus, sciamusq. Dei inimicum constitui, qui propriam sequitur voluntatem.* Et de gaudio animæ. *Qui voluntatem suo proximo submittit, animum virtutis studiosum ostendit. Qui verò voluntatem suam amplectitur, præfert imperitiam.* S. Bern. de resurrectione. *Voluntatem dico propriam, quæ non est communis cum Deo & hominibus, sed nostra tantum, quando quod volumus non ad honorem Dei, non ad utilitatem fratrum, sed propter nosmet ipsos facimus, non intendentes placere Deo, & prodesse fratribus, sed satisfacere proprijs motibus animorum. Huic contraria est recta fronte caritas, quæ Deus est. Hæc enim aduersus Deum inimicitias exercens est, & guerram crudelissimam. Quid enim odit, aut punit Deus præter propriam voluntatem?*

Isai. orat. 13.
Id. orat. 16.

Bern. serm. 3.

III. REMED. Considera exemplum Christi Domini, qui apud B. Ioannem ita loquitur. *Meus cibus est, ut faciam voluntatem eius, qui misit me, ut perficiam opus eius.* Et rursus. *Non quero voluntatem meam, sed voluntatem eius, qui misit me.* Et. *Descendi de cælo, non ut faciam voluntatem meam, sed voluntatem eius qui misit me.* Quæ verba tractans B. Basilius in regulis breuioribus ita scribit. *Cum Dominus dixerit. Descendi de cælo non ut faciam voluntatem meam, &c. quicquid quisq. ex proprie voluntatis arbitrio facit, id cum facientis proprium sit, alienum est à cultu pietatis, metuendumq. est, ne de eo, quod videtur facere ipsi dicatur à Domino. Ad te conuersio eius, & tu dominaberis ei.* Deinde Christus ne in passione quidem suam voluit fieri voluntatem, nimirum in re asperissima, dixit enim in horto olans. *Pater si vis transfer calicem istum à me. Veruntamen non mea voluntas sed tua fiat.* Quæ verba expendens S. Cyprianus in explanatione orationis Dominicæ. *Quod si filius, inquit, obaudiuit, ut faceret patris voluntatē: quanto magis seruus obaudire debet, ut faciat Dei voluntatem? sicut in epistola sua Ioannes quoq. ad faciendam DEI voluntatem hortatur, & instruit, dicens. Nolite diligere mundum, neq. ea quæ in mundo sunt, &c. Qui autem fecerit voluntatem Dei, manet in æternum, quomodo & Deus manet in æternum. Qui in æternum manere volumus, Dei qui æternus est, voluntatem facere debemus. Voluntas autem Dei est, quam Christus & docuit, & fecit. Humilitas in conuersatione, stabilitas in fide, verecundia in verbis, in factis iustitia, in operibus misericordia, in moribus disciplina, iniuriam facere non nosse, & factam tolerare posse, cum fratribus pacem tenere, Deum toto corde diligere, amare in illo quod pater est, timere quod Deus est, Christo nihil omnino præponere, quia nec nobis ille quicquam præposuit, caritati eius inseparabiliter adharere, cruci eius fortiter ac fidenter assistere, quando, de eius nomine & honore certamen est, exhibere in*

Ioan. 4. 34.
Ioan. 5. 30.
Ioan. 6. 38.
Bas. q. 138.

Genes. 3.

Luc. 22. 42.
Cypr. serm. 6.

1. Ioan. 2. 15.

Bern. serm. 3.
de resur.

Matth. 26. 39.

Isai. 53. 7.
Ioan. 12. 24.

Aug. part. 8.

Gen. 2. 17.

Bern.

sermone constantiam, qua consistemur: in questione fiduciam, qua concredimur: in morte patientiam, qua coronamur: hoc est, coheredem Christi velle esse, hoc est, preceptum Dei facere, hoc est, voluntatem Patris adimplere. Queres, cum voluntas propria Christi fuerit bona, imò impeccabilis, cur eam non fecerit? O Domine voluntas, inquit S. Bern. de qua dixisti, ut non fieret, si bona non erat, quomodo tua erat? Si bona erat, quare derelicta sit? & consilium, si non bonum, quomodo tuum? si bonum, quomodo relinquitur? Et bona erant, & eius erant: neg, tamen minus relinquenda, ob hoc delicta, ut fierent meliora. Neg, enim oportebat propria praiudicare communibus. Erat ergo voluntas Christi, & bona erat, qua dicebat. Si fieri poterat, transeat à me calix iste, sed ea de qua dicebat, fiat voluntas tua melior eras, quia communis non solum patris, sed & Christi ipsius (Oblatus est enim, quia ipse voluit) & nostra. Nisi enim granum frumenti cadens in terram mortuum esset, ipsum solum maneret mortuum, verò multum fructum attulit. Atque hæc voluntas Patris erat, ut videlicet haberet, quos adoptaret in filios. Christi erat, ut sit ipse primogenitus in multis fratribus. Nostra erat, quia pro nobis faciebat, ut redimeremur.

IV. REMED. Considera solam propriam voluntatem primiparentis Adæ, causam fuisse, fontem & radicem primi peccati originalis in totam posteritatem humanam transfusi, & in nobis singulis esse causam omnium peccatorum actualium, tam lethalium, quam venialium. De voluntate Adæ ita scribit B. Aug. concione 2. in Psal. 70. Si quis peruersè voluerit imitari Deum, ut quomodo Deus non habet, à quo formetur, non habet, à quo regatur, sic ipse velit sua potestate uti: Hoc diabolus fecit, imitari Deum voluit, sed peruersè, non esse sub illius potestate, sed habere contra illum potestatem. Homo autem positus sub precepto, audiuit à Domino Deo. Noli tangere arborem in medio paradisi. Et infra. Quare autem tetigit frates mei? Quid illi deerat? Dicatur mihi, quid illi deerat in paradiso constituto in media opulentia, medijsq; delicijs? cui magna delicia erant ipsa visio Dei, cadus faciem quasi inimici timuit post peccatum. Quid illi deerat ut tangeret, nisi quia sua potestate uti voluit, preceptum rumpere delectauit? Ut nullo sibi dominante fieret sicut Deus, quia Deo nullus utiq; dominatur. Malè vagus, malè presumens, futurus mortuus recedendo à via iustitie. Ecce soluit preceptum, excussit à cervice iugum disciplina, habens regiminis exaltate animositate dirupit. Si obijcias serpentem potius videti primam causam peccati Adæ. Respondet B. Bernardus in sermone de duplici baptismo. Serpens, callidior utique, non fortior ceteris animalibus, ô Eva decepit te: decepit profecto, non impulit, aut coegit. Mulier tibi, ô Adam, de ligno dedit, sed offerendo utique, non violentiam inferendo. Neg, enim potestate illius, sed tua factum est voluntate, ut eius voci plus obsequer.

obedieris, quam diuina. De aliis peccatis actualibus quod sola propria voluntate committantur, manifestum est. Nam vt scribit S. Aug. ^{Aug. c. 74.} flinus in libro de vera religione, & est axioma à Theologis receptum. *Vsq; adeo peccatum voluntarium est malum, vt nullo modo sit peccatum, si non sit voluntarium. Et hoc quidem, inquit, manifestum est adeò, vt nulla hic Doctorum paucitas, nulla indoctorum turba dissentiat.* Hinc est, quod B. ^{Bern. serm. 2.} Bern. in sermone de resurrectione citato agens de peccato mortali. *Quid, inquit, odit, aut punit Deus præter propriam voluntatem? Cesset voluntas propria, & infernus non erit. In quem enim ignis ille desuetet, nisi in propriam voluntatem? Et inferus. Hæc est crudelis bestia, fera pessima, rapacissima lupa, & leona ferissima. Hæc est immundissima lepra animi, propter quam in Iordane mergi oporteat, & imitari eum, qui non venit facere voluntatem suam. Et de duplici baptismo. Caueamus à propria voluntate, tanquam à vipera pessima, & nequissima, & qua sola deinceps damnare possit animas nostras.*

V. REMED. Considera de terribis propriæ voluntatis effectus ab eodem D. Bernardo accuratè descriptos. *Voluntas propria, inquit, quo furore Dominum maiestatis impugnet, audiant & timeant serui propriæ voluntatis. Primo namq; seipsum subtrahit, & subducit eius dominatui, cui tanquam auctori seruire iure debuerat, dum efficitur sua. Sed nunquid contenta erit hac iniuria? 2. Addit adhuc, & quod in se est, omnia quoq; quæ Dei sunt tollit & diripit. Quem enim modum sibi ponit humana cupiditas? Dico fiducialiter. Nemini, qui sit in propria voluntate, posset vniversus mundus sufficere. 3. Sed utinam vel rebus istis esset contenta, ne in ipsum (horribile dictu) desuieret auctorem. Nunc autem & ipsum, quantum in ipsa est, Deum perimit voluntas propria. Omnino enim vellet Deum peccata sua aut vindicare non posse, aut nolle, aut ea nescire. Vult ergo eum non esse Deum: quæ quantum in ipsa est, vult eum aut impotentem, aut iniustum esse, aut insipientem. Crudelis planè & omnino execranda malitia, quæ Dei potentiam, iustitiam, sapientiam perire desiderat. 4. docet dæmonem semel ab anima nostra per sacramentum baptismi abactum, per propriam voluntatem cum septem spiritibus nequioribus reuocari. 5. docet omnia bona opera nostra per propriam voluntatem inquinari, meritoque suo destitui. Et enim, inquit, si in die ieiunii mei, inueniatur voluntas mea, non tale ieiunium elegit sponsus, nec sapit illi ieiunium meum, quod non lili- um obedientiæ, sed virtutum propriæ voluntatis sapit. Ego autem non solum de ieiunio, sed de silentio, de vigiliis, de oratione, de lectione, de opere manuum, postremo de omni obseruatione monachi, vbi inuenitur voluntas sua in ea, & non obedientia magistri sui id ipsum sentio. Minimè prorsus obseruantias illas, etsi bonas in se, tamen inter lilia, id est, inter virtutes censuerim depre-*

Bern. de resur.

Id. de dup. ba-
ptismo.
Id. serm. 71. in
cantic.
lra 58. 3.

Ibid. 5.

tandus: sed audiet à Propheta, qui eiusmodi est. Nunquid tale est obsequium, quod elegit dicit Dominus. Et addit. In die bonorum tuorum inveniuntur voluntates tue. Grande malum propria voluntas, qua fit ut bona tibi bona non sint.

Matth. 16. 24.

Ioan. 5. 90.

Cass. coll. 19. c. 8.

Matth. 6. 34.

Isa. 58. 13.

[4. lib. 4. c. 8.]

Doro. serm. 17.

d. serm. 1.

VI. REMED. Abnegatio propriæ voluntatis, quàm Christus docuit verbo & exemplo, cum ait apud Matthæum. *Si quis vult venire post me, abneget semetipsum, & tollat crucem suam, & sequatur me.* Et Ioannem. *Non quero voluntatem meam, sed voluntatem eius, qui misit me.* De qua Cassianus in collationibus. *Finis quidem cœnobite est, omnes suas mortificare & crucifigere voluntates, ac secundum Euangelicæ perfectionis salutare mandatum nihil de crastino cogitare. Quam perfectionem prosum à nemine, nisi à cœnobita posse impleri certissimum est. Quem virum scias Propheta describens ita beatificat, atq; collaudat. Si auerteris à Sabbato pedem tuum facere voluntatem tuam in Deo sancto meo, & glorificaueris eum, dum non facis vias tuas, & non inuenitur voluntas tua, ut loquaris sermonem, tunc delectaberis super Dominum, & sustollam te super altitudinem terræ, & cibabo hereditate Iacob patris tui. Os enim Domini locutum est.* Et in institutionibus monasticis. *Seniores, inquit, multis experimentis edocti pronunciant monachum, nullatenus preualere ad summa perfectionis culmina ascendere, nec iram, vel tristitiam, vel spiritum fornicationis extinguere: sed nec humilitatem cordis veram, nec cum fratribus unitatem perpetuam, nec firmam, diuturnamq; posse retinere concordiam, sed nec in cœnobio quidem diutius permanere eum, qui prius voluntates suas non didicerit superare.* B. Dorotheus quoq; quemlibet religiosum ita alloquitur. *Coge teipsum in cunctis, & vince, & voluntatem tuam imprimis absconde. Si enim consueueris voluntatem tuam amputare, habitum indues Christi gratia & misericordia, quo omnia sine molestia, aut repugnantia perficies, teq; perfecte afferes in libertatem.* Idem commemorat discipuli sui Dosithei hanc præcipuam exercitationem fuisse, ut propriam voluntatem crebrius frangeret. nam cum quidam illi aliquid afferrent ad vsum quotidianum necessarium, sedulo & nitide paratum, iubebat aliis potius quam sibi dari, &c. Et ideo intra quinquennium ad tantam perfectionem peruenit, ut post mortem conspectus sit inter sanctos ad magnam euectus gloriam. Vnde rogatus aliquando Dositheus, cum in sustinendis ieiuniis, vigiliis ceteraq; asperitate aliis multo inferior esset, qua in virtute se exercuisset, respondit, se omne studium in propria voluntate cum superiorum voluntate conformanda posuisse.

VII. REMED. Subicere se alterius imperio & voluntati, vel in parte, vel in totum. In parte, sicut filii parentibus, discipuli magi-

stris, ser-

stris, serui Dominis, subditi magistratibus, clerici Prælati, milites belli ducibus, eorumq; legibus & arbitrio subiiciuntur. In totum, verò, sicut religiosi in religione approbata, qui cum obligatione voti obedientiæ Deo & superioribus sponte se subiiciunt. De qua subiectione hic præcipue agimus. Quod ad priorem attinet, non dubium est eam non solum laudabilem, sed etiam necessariam esse ad coercendam propriæ voluntatis peruersitatem. Nam S. Scriptura non semel monet, vt non simus sapientes apud nosmetipsos: & sæpenu-mero, vt ad obedientiam, ita ad hanc subiectionem nos hortatur. Deinde idem docuerunt gentiles Philosophi naturæ lege edocti, & suavitè Seneca, vt quisq; ducem & magistrum aliquem eligat, cuius voluntati obsequatur. *Hoc mi Lucili, inquit, Epicurus præcepit, custodem nobis & pedagogum dedit. Opus est, inquam, aliquo, ad quem mores nostri se ipsi exigant. Nisi ad regulam, praua non corriges.* Demum ita expedit nobis ob passionum turbam, qua à mentis constãtia sæpè deturbamur. *Cum subiecti simus, ait S. Dorotheus, multis passionibus, prauisq; affectibus, nostro iudicio non debemus omnino fidere. Quando enim regula curua est, nunquam quod secundum eam dirigitur rectum efficitur, sed distortum.* Quod ad posteriorem subiectionem, Religiosorum propriam at- tinet, ea consulitur à Christo, cum ait ad adolescentem prædiui- tem. *Si vis perfectus esse, vade & vende omnia qua habes, & da paupe- ribus, & veni sequere me.* Quod consilium, qui erant secuti Apo- stoli, exclamant in persona B. Petri. *Ecce nos reliquimus omnia, & secuti sumus te.* In quæ verba ita scribit Hieron. *Quia enim non sufficiebat relinquere omnia (hoc enim & Crates fecit Philosophus, & alij multi, qui diuitias contempserunt) iunxere quod perfectum est, & secuti su- mus te: fecimus quod iussisti.* Idem fecere postea Macedones sub Apo- stolo Paulo: nam de iis ita scribit. *Semetipsos dederunt primum Domino,* deinde nobis per voluntatem Dei. Fecerunt deniq; omnes religiosi & eccle- siasticæ. De quibus agens B. Basilius in regulis fusius disputatis. *Qui seipsum abnegauit, se seq; voluntatibus omnibus spoliavit, is non quod vult faciet, sed quod docetur. Neq; verò ratio permittit eum sibi ipsi, quod expediat eligere, qui gubernationem sui alius tradiderit.* Et Hier. ad Rusticum mo- nachum. *Ad hac tendit oratio, vt doceam te non tuo arbitrio dimit- tendam, sed viuere debere in monasterio sub vnus disciplina Patris, con- sortioq; multorum.* Et August. de moribus Ecclesiæ, agens de simili- bus qui vnus Patris imperio se subdiderant. *Hi verò Patres, inquit, nulla superbia consulunt iis, quos filios vocant, magna sua in tubendo au- thoritate, magna illorum in obtemperando voluntate.* Quare merito B. Bern. in Cantica scribens inuehitur in monachos, qui cum

Prou. 3. 7.
Rom. 12. 3.
1. Pet. 2. 13.
Heb. 13. 17.
Sen. ep. 22.

Dor. serm. 19.

Matth. 19. 21.

Hier. in c. 19.
Matth.

2. Cor. 8. 5.

Bas. quaest. 41.

Hier. ep. 4.

Aug. l. 1. c. 97.

Bern. serm. 19.

semel.

semel totos se, quoad iudicium & voluntatem, subdidissent superioribus, tamen ad propriam voluntatem & iudicium relabebantur. *Qui vestri*, inquit, *curam semel nobis credidistis, quid rursum de vobis vos intramittitis?*

VIII. REMED. Resignatio perfecta sui ipsius in manus Superioris, qua homo religiosus iudicium suum voluntatemque ad plenum eidem resignat, ut de eo disponat in omnibus prout iudicavit expedire ad maiorem Dei gloriam, suamque profectum. Qualis resignatio creditur fuisse beatissimæ Virginis Dei matris, cum Dei voluntate cognita ab archangelo Gabriele, de concipiendo filio Dei, modoque hanc voluntatem exequendi, ilico assensit dicens. *Ece ancilla Domini, fiat mihi secundum verbum tuum.* Et qualis videtur fuisse B. Pauli ad Apostolicam dignitatem diuinitus vocati, cum exclamavit. *Domine, quid me vis facere?* Qualis B. Augustini, quando perspecta per varias inspirationes diuina voluntate in has voces erupit. *Da Domine quod iubes, & iube quod vis.* Qualis magni Isidori Alexandrini, qui religionem ingressus superiori suo dixit. *Sicut fabro ferrum subiectum est, ita & ego opater, me ipsam obedientia expono,* qui huius resignationis beneficio ad culmen perfectionis breui peruenit, ut docet Iohannes Climacus de gradu obedientiæ. Facile autem ad perfectam hanc voluntatis propriæ resignationem exercendam commoueberris, si assuescas in Superiore tuo, non hominem sed Christum intueri, uti reuera faciendum est, ut alibi ostendimus. Idcirco enim Christus de superioribus agens, dixit. *Qui vos audit & qui vos spernit, me spernit.* Et Apostolus ad Romanos ait. *Non est potestas, nisi à Deo, & qui potestati resistit, Dei ordinationi resistit.* Exemplum huius rei narrat loco citato idem Climacus de quodam, qui in officio coci, multarum distractionum obnoxio, tamen pristinam semper pacem & deuotionem retinebat, haud secus, quam si semper orationi vacaret; rogatus autem eius rei causam, inter alia respondit. *Nunquam me hominibus seruire arbitratus sum, sed Deo.*

IX. REMED. Indifferentia; quæ non est aliud, quam quadam animi dispositio, qua quis paratus est voluntati Dei & Superiorum obsequi in omnibus, sic ut paratus sit omnibus mediis uti, quæ illi ad perfectionem conducibilia esse putarint, siue vilia, siue in speciem honorifica sint, de qua virtute differens B. Bernardus in sermone, quomodo voluntas tripliciter subiici debeat. *Rogo vos, inquit, fratres, diligenter attendite, quia nihil mihi occurrit, quod vtilius possit audiri. Vbi certa est Dei voluntas, omnino nostra sequatur, in his videlicet, de quibus certum aliquid in scripturis inuenimus, aut ipse spiritus manifeste clamas*

Luc. 1. 28.
Act. 9. 6.
Aug. 10. confes.
c. 29.

Clim. grad. 4.

V. in obed.

Luc. 10. 16.
Rom. 13. 2.

Bern.

in cordibus nostris, quid sentiendum sit, ut est caritas, humilitas, castitas, obedientia, hec approbemus indubitanter & appetamus, quæ Deo placere scimus indubitanter. Sed & ea omnimodis odisse debemus, de quibus certum est, quod oderit ea Deus, ut est apostasia, &c. In his verò rebus, de quibus nihil certum possumus inuenire, nihil certum voluntas nostra definiat pendeat inter utriusque, aut saltem neutri parti nimis adhaereat, cogitans semper, ne altera pars forte Deo magis placeat, & parati simus voluntatem eius sequi, in quamcumque partem eam cognouerimus inclinari. Bonum autem erit, subdit paulo post, si Dei seruus voluntatem suam suspensam tenuerit, donec Prælatus interroget, & ab eo querat Domini voluntatem, cui vice ipsius obedit. Vnde B. Basilius in regulis breuioribus posita quæstione, an religioso ministerium à superioribus assignatum recusare, & aliud postulare liceat, respondet. Cum obedientia usque ad mortem seruari debeat: qui quod sibi assignatum est recusat, & aliud ab eo diuersum exquirat, primum hic omnino obedientiam violat; & aperte declarat, nequaquam seipsum abnegasse, tum etiam aliorum complurium malorum cum sibi tum aliis auctor existit. Et Cassianus in institutionibus agens de monachis Scithi. Inter quos, ait, nunquam peculiare opus non dicam affectu, sed ne cogitatione quidem ab aliquo affectu abatur. Quicquid demum de ministeriis, vel aliis rebus præscribatur, id prudentiæ superioris committendum est, qui pro ratione sui muneris quo loco Dei fungitur id præscribet cuique, quod ad maiorem gloriam Dei expedire videbitur. Qui in familia ceteris præest, ait B. Basilius in citatis regulis, & vniuersis, quæ facere illos oporteat, describit, maiore quadam cum animaduersione administrare munus debet, sollicitus, & ut par est, in singulis aduigilet, quo pacto videlicet conuenienter voluntati Dei, & accommodatè ad naturam facultatemque, vniuscuiusque, habita communis boni ratione, munera singulis describat, imperetur.

Bas. q. 17.

Cass. l. 4. c. 14.

Bas. q. 307.

Vide V. *Amor sui. Curiositas. Familiaritas nimia. Immortificatio passionum. Inobedientia. Iudicium proprium. Peccatum. Voluptas carnalis.*

VOLVPTAS CARNALIS.

Remedia contra volupt. carnis.

IREMEDIUM. Considera sacrarum literarum sententias, quæ improbant & damnant omnes voluptates & delicias carnis. Ac generatim quidem prolixè eas infectatur Ecclesiastes nomine vanitatis. *Vanitas vanitatum, iniquitas, & omnia vanitas. Et. Dixi in corde meo. Vanitas vanitatum, iniquitas, & omnia vanitas.* Et. *Dixi in corde meo. Vanitas vanitatum, iniquitas, & omnia vanitas.*

Cccc

dam &